

EGY SZENVEDÉLYES SZERELEM TÖRTÉNETE,
AMELY MILLIÓKAT HÓDÍTOTT MEG VILÁGSZERTE.

ANNA TODD //
MIELEŐTT

BEFORE

wattpad SENSATION IMAGINATOR1D

Kiskorában a fiú arról álmodozott, hogy mi lesz belőle, ha felnőtt. Talán rendőr, vagy tanár. Anyu barátjának, Vance-nek az volt a munkája, hogy könyveket olvas, és ez tetszett volna neki is. De a fiú nem volt biztos a saját képességeiben – nem tartotta magát tehetségesnek. Nem tudott énekelni, mint az osztálytársa, Joss. Nem tudott nagy számokat összeadni és kivonni, mint Angela. Az osztálytársai előtt alig mert megszólalni, nem úgy, mint a vicces, nagyhangú Calvin. Csak egy dolgot szeretett csinálni: a könyveit olvasni. Mindig várta, hogy Vance hozza neki a következőt: hetente egyet, néha többet, néha kevesebbet. Voltak olyan időszakok, amikor a férfi nem bukkant fel, ilyenkor a fiú unatkozott, és újraolvasta a régi kedvenceit. De mindig számíthatott arra, hogy az a kedves bácsi visszatér hozzá, egy könyvvel a kezében. A fiú egyre magasabb, egyre okosabb lett, és úgy tűnt, mintha minden új könyv érkezésével nőtt volna néhány centit.

Az idők során a szülei megváltoztak. Az apja harsányabb és slampo-sabb lett, az anyja pedig fáradtabb, és éjszakánként sokat sírt, egyre hangosabban. A kis ház falaiba beivódott a dohányfüstnek meg az alkoholnak a szaga. A mosogató állandóan tele volt mosatlan edényekkel, és az apja lehelete mindig whiskyől bűzlött. Ahogy teltek a hónapok, a fiú lassan elfelejtette, hogy nézett ki régebben az apja.

Vance gyakrabban látogatta meg őket, és a fiú észre sem vette, hogy az anyja már nem sír annyit. El volt foglalva azzal, hogy barátokat szerezzen magának. Illetve csak egy barátot. Aztán az a fiú elköltözött, ő pedig nem tartotta fontosnak, hogy másokkal barátkozzon. Úgy érezte, nincs szüksége barátokra. Nem zavarta, hogy egyedül van.

Aztán egy este idegen férfiak jöttek a házukba, és ez az élmény megváltoztatta a fiút. Végignézte, mi történik az anyjával. Az élmény megkeményítette, feldühítette, és ezek után idegennek érezte az apját. Nem sokkal ezután az apja többé nem jött haza tántorogva a szűk, koszos otthonukba. Elment, és a fiú megkönnyebbült. Nem érezte a whisky bűzét, nem törtek el a bútorok, és nem lettek újabb lyukak a falban. Az apja nem hagyott mást maga után, csak egy apátlan fiút, és rengeteg felbontott cigarettásdobozt a nappaliban.

A fiú utálta a cigaretta utóízét, de tetszett neki, ahogy a füst megtölti a tüdejét. Mindegyiket elszívta, és amikor elfogytak, vett magának még. Barátokat szerzett, ha barátoknak lehet nevezni egy csapat lázadót és bajkeverőt, akik csak gondot okoztak neki. Elkezdett kimaradni esténként, és a dühös fiúkból álló kis csapat ártalmatlan csínytevéseiből lassan komoly bűntettek lettek. Egyre sötétebb mélységekbe süllyedtek. Ők is tudták, hogy ez helytelen, sőt kifejezetten bűnös, de úgy gondolták, hogy csak szórakoznak. Úgy érezték, hogy joguk van hozzá, és élvezték az adrenalin áradását, a hatalom szédítő érzését. Minden egyes ellopott ártatlanság után arrogánsabbak, éhesebbek lettek, és újabb határokat léptek át.

A fiú volt a legszelídebb köztük, de elveszítette a lelkiismeretét, és már nem álmodozott arról, hogy tűzoltó vagy tanár lesz. A nőkkal való kapcsolata szokatlan irányba fejlődött. Vágyott az érintésükre, de került minden érzelmi kötődést. Ez az anyjára is vonatkozott, akinek többé nem mondta, hogy szereti. Különben is ritkán találkoztak. Szinte mindig az utcákat járta, és a ház már semmit sem jelentett neki, csak azt a helyet, ahová

a csomagok érkeznek. Vance csomagjaira egy Washington állambeli cím volt firkantva.

Vance is elhagyta őt.

A fiú népszerű volt a lányok körében, akik valósággal rávetették magukat. Hosszú körműket a karjába vajták, miközben hazudott nekik, csókolta és megdugta őket. Szex után a legtöbb lány szerette volna átölelni a fiút. De ő lerázta magáról a kezüket, nem csókolta meg a csupasz vállukat. Többnyire lelépett, mielőtt magukhoz tértek. A napjait részegen töltötte, az éjszakáit még részegebben. Az italbolt mögötti sikátorban vagy Mark apjának a boltjában lézengett, elfecséreelve az életét. Italboltokba tört be, aljas videókat készített, megalázva a hiszékeny és naiv lányokat. Nem volt már képes semmilyen érzelmre, csak gőgöt és haragot érzett.

Az anyjának végül elege lett. Elfogyott a pénze és a türelme, és nem tudta tovább elviselni a fia önpusztító életmódját. Az apja egyetemi tanári állást kapott az Egyesült Államokban. Egészen pontosan Washingtonban. Ugyanabban az államban, sőt városban, ahol Vance élt. A jó ember és a rossz ember megint egy helyen voltak.

Az anyja nem tudta, hogy a fiú kihallgatja, amikor az apjával beszél, és megállapodnak abban, hogy odaküldi hozzá. Úgy tűnt, az örege öszszeszedte magát, bár a fiú ebben nem volt teljesen biztos. Nem lehetett biztos. Az apjának volt egy barátnője, egy kedves nő, akit a fiú nagyon irigyelt. Ő az apja jó oldalát kapta. Józanul elköltött közös vacsorákat és kedves szavakat, amelyeket ő sosem hallott.

Amikor megérkezett az egyetemre, egy diákszövetségi házba költözött, hogy bosszantsa az öregét. Nem tetszett neki a hely, de egy kis megkönnyebbülést érzett, amikor bevitte a dobozait a szép nagy szobába, ami az övé lesz. Itt kétszer nagyobb szobája lett, mint a hampsteadi otthonában. A falon nem voltak lyukak, a fürdőszobában nem másztak fel bogarak a lefolyóból. És végre volt egy hely, ahol az összes könyve elfért.

Eleinte magának való volt, és nem barátkozott senkivel. A társasága lassan alakult ki, és nemsokára ugyanazt a sötét mintát követte, mint otthon.

Találkozott Mark hasonmásával az óceán másik partján, és ez megerősítette benne az elképzelést, hogy mindennek így kell lennie. Lassan elfogadta, hogy mindig egyedül lesz. Jól értett ahhoz, hogyan kell másokat megsérteni és kellemetlenséget okozni az embereknek. Megint bántott egy lányt, akárcsak azt a másikat, és közben ugyanazt az izgalmat érezte, ugyanazt a vad, pusztító energiát, ami az életét uralta. Inni kezdett, akárcsak az apja, tehát még képmutató is lett, mert már nem volt joga haragudnia rá.

De nem törődött vele. Teljesen érzéketlen volt, és a barátai segítettek megfeledkezni arról, hogy az élete üres.

Nem érdekelt semmi.

Még a lányok sem, akik megpróbáltak közel kerülni hozzá.

Natalie

Amikor találkozott a sötét hajú, kék szemű lánnyal, tudta, hogy új kihívás vár rá. Még sosem találkozott ilyen kedves, gyengéd lélekkel... és a lány odavolt érte.

A naiv lányt kiragadta a rendezett, erkölcsös környezetéből, felsöpörte egy személtlapátra, és egy olyan, sötét és könyörtelen világba dobta, ami számára teljesen idegen volt. Számkivetettet csinált belőle. Először a gyülekezetéből tagadták ki, aztán a családja is elfordult tőle. Gonosz pletykák keltek lábra róla, és a bibliaszorongató öregasszonyok megbotránkozva összesúgtak a háta mögött. A családja sem viselkedett különbül, a lánynak senkije sem maradt. Elkövette azt a hibát, hogy megbízott a fiúban, és olyat várt el tőle, amire képtelen volt.

Csúnyán elbánt a lánnyal, és az anyjánál ekkor telt be a pohár. Natalie tönkretétele miatt száműzte őt a londoni otthonából, és Amerikába, Washington államba küldte, hogy az apjával éljen. Most valóságosan is rátört a magány, amit egész életében érzett.

A templom minden padsora tele van, olyan sokan gyűltek össze aistentiszteletre ezen a forró júliusi délutánon. Általában ugyanazok az emberek jönnek el minden héten, és én mindenkinek tudom a teljes nevét.

A családom előkelőségnek számít a kis gyülekezetben.

A húgom, Cecily mellettem ül az első sorban, és apró kezével piszkálja a padról lepattozó festéket. A gyülekezetünk nemrég elnyert egy pályázatot, és a pénzt a templom belső felújítására használhatjuk fel. Az ifjúsági csoport tagjai körbejárják a helyi vállalkozókat, hogy adományokat gyűjtsenek tőlük a munkálatokhoz. Ezen a héten az a feladatunk, hogy festéket szerezzünk a helyi boltokból, és lefessük a padokat. Az estéimet azzal töltöm, hogy egyik üzletből a másikba megyek, támogatókat keresve.

Hirtelen egy halk pattanást hallok, és amikor lenézek, látom, hogy Cecily letört egy kisebb darabot a padból. Ennyit a festésről... A körmeit rózsaszínre festette, hogy passzoljon a hajában lévő rózsaszín szalaghoz, de egy fiú veszett el benne, ha rombolásról van szó.

– Cecily, jövő héten fogjuk megjavítani ezeket a padokat, úgy-hogy kérlek, ne... – Gyengéden megfogom a kezét, mire durcás arcot vág. – Segíthetsz a festésben, hogy megint szépek legyenek. Örülsz neki? – kérdezem mosolyogva. Visszamosolyog rám, egy bájos fogatlan mosollyal, és szaporán bólogat. Megrezennek a tökéletes fürtjei. Anya reggel besütötte a haját, és most büszke lehet Cecily frizurájára.

A pásztor már majdnem végzett a prédikációval. A szüleim egymás kezét fogva isszák a szavait. Az izzadság végigcsurog a hátamon, miközben hallgatom a bűnről meg a szenvedésről szóló intelmeket. Olyan meleg van a szűk kis templomban, hogy anya sminkje végigcsurog az arcán, és a szeme alatt fekete karikák jelennek meg. De ez lesz az utolsó hét, amit légkondicionáló nélkül kell végigszenvednünk. Ha nem így lenne, inkább betegséget színlelnék, hogy elkerüljem ezt a gőzfürdőt.

Az istentisztelet végén anya beszélgetni kezd a pásztor feleségével. Anya csodálja ezt a nőt, szerintem egy kicsit túlságosan is. Pauline, a gyülekezet első asszonya egy kemény nőszemély, akibe nem sok együttérzés szorult, ezért nem nagyon értem, mit eszik rajta az anyám.

Intek Thomasnak, akivel együtt járunk ifibe, és ő az egyetlen hasonló korú fiú a gyülekezetünkben. A családjával kifelé igyekeznek a templomból, és már a kijárat közeléből integet vissza nekem. Én is

felállok, és a halványkék ruhámba törlöm a kezem. Már alig várom, hogy végre kiérjek a friss levegőre.

– Odakísérnéd Cecilyt a kocsihoz? – kérdezi apa, és sokatmondó pillantással rám mosolyog.

Megpróbálja leállítani anya szóáradatát, mint minden vasárnap, az istentisztelet után. Anya képes még órákig csacsogni, miután már háromszor elbúcsúzott a beszélgetőpartnerétől.

Ebben nem rá ütöttem. Inkább apa példáját követem, aki ritkán szól, de akkor a szavainak súlya és értéke van. Apa örül, hogy sok tulajdonságát felismerheti bennem. Nemcsak a csendes természetét, hanem a kék szemét és a sötét haját, ami a legfeltűnőbb hasonlóság kettőnk között. A magasságát is tőle örököltem, illetve inkább az alacsonyságát. Én százhatvanöt centiméter magas vagyok, és ő csak néhány centivel magasabb nálam. Anya mindig azzal ugrat minket, hogy Cecily tízévesen le fog hagyni mindkettőnket.

Bólintok apának, és megfogom a húgom kezét. Gyorsabban megy nálam, és izgatottan átvág a kifelé tartó kisebb tömegben. Szeretném visszahúzni, de olyan aranyos mosollyal néz vissza rám, hogy nincs szívem megállítani, inkább én is vele futok. Lesietünk a lépcsőn, és lelépünk a gyepre, ahol Cecily kikerül egy idősebb házaspárt. Felnevetek, amikor felkiált és majdnem nekimegy Tyler Kentonnak, a gyülekezet legvásottabb gyerekének. A nap szikrázik az égen. Jóleső érzéssel beszívom a friss levegőt, és egyre gyorsabban futok Cecily után, aki egyszer csak megbotlik a fűben. Gyorsan mellé térdelek, és megnézem, hogy nem esett-e baja. Hátrasimítom a haját, és a szemébe nézek. Az ajka legörbül, és látom rajta, hogy mindjárt elsírja magát.

– A ruhám... – Apró kezét a ruháján lévő zöld fűfoltra szorítja. – Tönkrement! – kiált fel kétségbeesetten, és piszkos kezét az arcára szorítja. Gyengéden elveszem a kezét az arcáról, és rámosolygok.

– Nem ment tönkre. Ki lehet mosni, drágám. – Letörölöm az arcáról az egyik legördülő könnycseppet. Cecily szipog egy kicsit, és még mindig nem hisz nekem. – Ilyesmi mindenkivel előfordul. Én is sokszor elestem már a legjobb ruhámban. – Ezt persze csak azért mondom, hogy megnyugtassam.

Cecily szája halvány mosolyra húzódik.

– Nem igaz. – A húgom ismer engem. Én is elmosolyodom, és felsegítem, közben még egyszer megnézem a kezét meg a karját, hátha megsérült. De nincsen semmi baja. Átölelem, és így folytatjuk az utunkat a templomkertben, a parkoló felé. A szüleink is csatlakoznak hozzánk. Apának sikerült leállítania anya pletykálkodását.

Hazafelé pillangókat rajzolok Cecily kedvenc kifestőkönyvébe a hátsó ülésen, miközben a szüleink elöl arról beszélgetnek, hogy mostanában mosómedvék dézsmálják meg a kukáinkat. Apa nem állítja le a motort, amikor leparkol a felhajtón. Cecily arcon csókol, aztán kiszáll a kocsiból. Utánamegyek, megölelem anyát, aztán aputól kapok egy puszit, mielőtt beülök a kormány mögé.

– Légy óvatos, drágám – figyelmeztet apa. – Ilyen szép napos időben sokan vannak az utakon. – A kezével beárnyékolja az arcát, és összehúzott szemmel néz rám. Már régen volt ilyen ragyogó napsütés Hampsteadben. Eddig csak a melegtől szenvedtünk, de a napot nem nagyon láttuk. Bólintok, és megígérem apának, hogy óvatosan fogok vezetni.

Amikor elhagyom a környéket, egy másik rádióállomásra kapcsolok. Felcsavarom a hangerőt, és együtt énekelek a rádióval a belváros felé menet. Az a célom, hogy három vödör festéket szerezzek minden boltban, amit meglátogatok. Egynek is örülnék, de hármat szeretnék, hogy mindent le tudjunk festeni a templomban.

Az első üzlet, a Mark's Háztartási Cikkek híresen a legolcsóbb a városban. A tulajdonosnak igen jó hírneve van a környéken, és örülök, hogy találkozhatok vele. Megállok a majdnem üres parkolóban. Csak egy elegáns cseresznyepiros autó meg egy minibusz áll benne. A régi épület deszkából és gipszkartonból épült. A cégtábla meg van repedve, és az M betű alig olvasható. Amikor benyitok, nyikorog az ajtó, és megszólal egy kis harang. Az egyik kartondobozról egy macska ugrik a lábam elé. Megsimogatom, mielőtt folytatom az utam az üzlet belseje felé.

A bolt belül is ugyanolyan rendetlen, mint kívül, és tele van mindenféle kacattal, ezért csak akkor veszem észre a fiút a pult mögött, amikor egészen közel érek hozzá. Kicsit meghökkenek, amikor megpillantom. Magas, széles vállú, és úgy néz ki, mintha évek óta sportolna.

– A tulajdonost keresem, Mark... – Megpróbálom felidézni a tulaj vezetéknevét, de nem jut eszembe. Mindenki csak Marknak hívja.

– Mark vagyok – szólal meg egy hang a sportos külsejű fiú mögött. Kicsit oldalra hajolok, és meglátok egy másik fiút, aki egy széken ül a pult mögött, és teljesen feketébe van öltözve. Ő sokkal vékonyabb az elsőnél, mégis nagyobbak tűnik nála. Sötét haja kétoldalt hosszú, és elől a homlokába hullik. A napbarnított karja csupa tetoválás. A fekete mintákon látszik, hogy gondosan megtervezték őket.

Nem vagyok oda a tetoválásért, de nem ítélem el érte, csak arra gondolok, hogy ezen a nyáron rajtam kívül mindenki le van már barnulva.

– Nem, én vagyok Mark – mondja egy harmadik hang. Az első fiú másik oldalán egy középtermetű, vékony, rövidre vágott hajú fiút pillantok meg. – De az *ifjabb* Mark. Ha az öregemet keresed, ő ma nincs itt.

A harmadik fiúnak is van néhány tetkója, de nem olyan rendezetten, mint a hosszú hajúnak, viszont egy piercing csillog a szemöldökében. Egyszer megkérdeztem a szüleimet, mit szólnának, ha átlukasztanám a köldökömet, és még most is nevetnem kell, ha az elszörnyedt arcukra gondolok.

– Ő a jobb a két Mark közül – jegyzi meg a hosszú hajú fiú, mély, lassú hangon. Elmosolyodik, és két gyönyörű gödröcske jelenik meg az arcán.

Felnevetek, mert sejtem, hogy ez távol van az igazságtól.

– Nem hiszem – válaszolom évődve. Mindhárman velem nevetnek, és az ifjabb Mark mosolyogva közelebb lép hozzám.

A széken ülő fiú feláll. Olyan magas, hogy a jelenléte még határozottabbnak tűnik. Valósággal fölém tornyosul. Nagyon vonzó, és az arca markáns. Szögletes áll, sötét szempillák, dús szemöldök. Az orra vékony, és az ajka halvány rózsaszín. Rábámulok, ő pedig visszámul rám.

– Miért keresed az apámat? – kérdezi Mark.

Amikor nem válaszolok azonnal, Mark és a sportos fiú összenéz, majd kíváncsi pillantással rám mered.

Hirtelen magamhoz térek, és elszégyellem magam, hogy így rácso-dálkoztam a hosszú hajú fiúra.

– A hempsteadi baptista gyülekezettől jöttem, és adományt szeretnék kérni. Festékre vagy egyéb felszerelésre van szükségünk, hogy felújítsuk a templomot, ami...

Elhallgatok, mert a vonzó, rózsaszín ajkú fiú beszélgetni kezd a barátjával, de olyan halk hangon, hogy nem hallom, mit mond. Aztán ők is elhallgatnak, és a három fiú rám mosolyog.

Mark szólal meg először.

– Ezt megtehetjük neked – jelenti ki.

Behízeltgőnek találok a mosolyát, de nem tudom megmondani, miért. Visszamosolygok rá, és megköszönöm neki.

A fiú a barátjához fordul, akinek egy hatalmas hajó van a bicepszére tetoválva.

– Hardin, hány kanna festék van hátul?

Hardin? Milyen furcsa név. Még sosem hallottam.

A pólójának az ujjá csak a hajó felét takarja el. Nagyon szép tetoválás. Tökéletesek a részletek, és szépek a színek. Amikor az arcára nézek, egy pillanatra megint megbámulom az ajkát, és érzem, hogy elpirulok. A fiú merőn néz engem, és észreveszi, hogy a pillantásom elidőzött az arcán. Látom, hogy Mark Hardinra néz, de nem értem, mit súg oda neki.

– Mit szólnál egy ajánlathoz? – kérdezi Mark, és Hardin felé int a fejével.

Érdeklődve hallgatom. Ez a Hardin viccesnek tűnik – egy kicsit furcsa, de azért tetszik.

– És mi lenne az? – Csavargatni kezdem a hajam, és várok. Hardin még mindig engem bámul. Van benne valami rejtélyes. Ezt rögtön megéreztem. Azon kapom magam, hogy érdekel ez a fiú, aki annyira igyekszik keménynek tűnni. Belegondolok, mit szólnának a szüleim, ha hazavinném. Anya szerint a tetoválás bűnös dolog, de én nem vagyok ebben biztos. Nekem biztosan nem kéne, de elismerem, hogy egyfajta önkifejezés lehet, abban pedig mindig van valami szépség.

Mark megvakarja az állát.

– Ha kétszer randevúzol a barátommal, Hardinnal, akkor adok tíz gallon festéket.

Hardinra nézek, aki gunyoros mosollyal az ajkán figyeli a reakciómát. Az ajka csodálatos. Az enyhén nőies külseje vonzóbbá teszi, mint a fekete ruhái vagy a rendetlen haja. Tehát erről sugdolóztak? Tetszem Hardinnak?

Elgondolkodom, Mark pedig emeli a tétet.

– Bármilyen színt. Bármilyen árnyalatot, még hozzá ingyen. Tíz gallont kapsz.

Jó üzletember.

Csettintek a nyelvemmel.

– Egy randi – jelentem ki.

Hardin felnevet. A nevetése is mély, mint a hangja, és a gödröcskéi újra megjelennek. Oké... be kell ismernem, hogy nagyon szexi. Észre sem vettem, hogy milyen vonzó, amikor beléptem az üzletbe. Csak arra gondoltam, hogy megszerezsem a festéket, és a neonfényben először fel sem tűnt, milyen szép zöld szeme van.

– Egy randi is megteszi. – Hardin zsebre vágja a kezét, és Mark a rövid hajú fiúra néz.

Büszke vagyok magamra, hogy ilyen ügyesen alkudoztam, és mosolyogva sorolom, milyen színekre lesz szükségem a padosorokhoz, a falakhoz és a lépcsőkhöz. Közben úgy teszek, mintha nem érdekelne a randevú Hardinnal, a zárkózott, kócos hajú fiúval, aki olyan ártatlan és félnék, hogy hajlandó tíz gallon festéket elcserélni egyetlen randevúra.

Molly

Az anyja mesélt neki a veszélyes lányokról, amikor kisfiú volt. Minél gonoszabb egy lány hozzád, és minél messzebb fut tőled, annál jobban kedvel. Kitartóan üldözni kell őt, ezt tanítják a fiatal fiúknak.

Ezek a kitartó fiúk aztán férfivá nőnek, és rájönnek, hogy ha egy lány nem kedveli őket, akkor egyszerűen nem kedveli őket. A lány úgy nőtt fel, hogy nem volt mellette egy nő, aki megmutatta volna, hogyan kell a férfikkal bánni. Az anyja gyorsabb és nagyobb életről álmodott, mint amit mellette élhetett volna, és a lány a körülötte lévő férfiakat figyelve tanulta meg, hogyan kell egy férfinak viselkednie.

Amikor a lány felnőtt, gyorsan ráérezett a játszómák ízére, és hamarosan mesterjátékos lett belőle.

Lehúszom a ruhámat, amikor befordulok a sarkon, és belépek a mellékutcába. Hallom a szakadó csipke hangját, és átkozom magam, hogy megint ez történik.

Vonattal bejöttem a városba, hogy... *csináljak* valamit.

Nem tudom, *mit*, de már nagyon unom, hogy így érzem magam. Az üresség olyan viselkedésre veheti rá az embert, amire sosem gondolt volna, és ez az egyetlen módja annak, hogy betöltsen a lelkemben tátongó átkozottul nagy űrt. Elégtétellel tölt el, ha a férfiak megbámulnak. Úgy érzik, hogy joguk van a testemhez, mert az öltözékemmel szándékosan provokálom őket. Un-

dorítónak tartom őket, mert teljesen félreismernek, mégis játszom a szerepemet, és bátorítom a viselkedésüket, amikor rájuk kacsintok. Egy szégyenlős mosoly nagy hatással van egy magányos férfira.

Magamtól is undorodom, amiért szükségem van a figyelmükre. Égő fájdalmat érzek a bensőmben, amit mindenáron csillapítani akarok.

Befordulok még egy sarkon, és elfordítom a fejem, amikor egy fekete kocsi lelassít mellettem, és a benne ülő férfi végigmér. Az utcák sötétek, és ez a zezugos mellékút Philadelphia egyik gazdag negyede mögött húzódik. Az utcákon drága üzletek sorakoznak, és mindegyiknek saját hátsó terasza van.

Túl sok a pénz, de kevés az öröm a Main Line-on.

– Van kedved kocsikázni? – kérdezi a férfi, miközben a kocsi automata ablaka halk zúgással leereszkedik. Az arca kicsit ráncos, őszülő szőke haját gondosan elválasztotta és lefésülte. A mosolya behízeglő, és a korához képest jól néz ki, de az agyamban most is megszólalnak a vészcsengők, mint minden hétvégén, amióta valami megmagyarázhatatlan készletést követve, zombiként sétálgatok a belvárosban. A mosolya ugyanolyan hamis, mint az én Chanel tás-kám. Ez a mosoly a pénzből fakad, ezt már megtanultam. Az ilyen fényes autókban olyan férfiak ülnek, akiknek sok pénzük van, de nincs lelkiismeretük. A feleségük már hetek, sőt hónapok óta nem feküdt le velük, és az utcákon keresik a figyelmet, amit otthon nem kapnak meg.

De én nem akarom a pasi pénzét. A szüleimnek van elég pénze, még több is, mint kéne.

– Nem vagyok prosti, te beteg állat! – A magas sarkú cipőmmel belerúgok a csillogó kocsijába, és észreveszem a gyűrűt a kezén. A pillantása követi az enyémet, és a kezét a kormánykerék alá rejti. Sze-métláda. – Ügyes próbálkozás. Menj haza a feleségedhez! Akármilyen béna kifogással léptél le otthonról, le fogsz bukni, ha nem húzol vissza időben.

Továbbmegyek, miközben a férfi valamit még mond nekem. De már nem hallom, és a hangját elviszi a szél a sötét éjszakába. Nem is nézek vissza rá.

Az út majdnem üres, mert hétfő este van, és már kilenc óra is elmúlt. Az épületek hátsó részén gyér a világítás, a levegő nyugodt és csendes. Elhaladok egy étterem mögött. Gőz árad ki az ablakokon, és az orromat megcsapja a faszén illata. Csodálatos ez a szag. Eszembe juttatja a kerti sütögetéseket Curtiséknél, amikor szinte családtagnak számítottam náluk.

Elhessegetem a gondolatot, és viszonzom a kötényt és szakácssapkát viselő középkorú nő mosolyát, aki kilép az étterem hátsó ajtaján. Az öngyújtó fénye felragyog az éjszakában. Megszívja a cigijét, és megint rámosolygok.

– Vigyázz magadra ezen a környéken, kislány – figyelmeztet a rekedt hangján.

– Mindig vigyázok – válaszolom mosolyogva, és legyintek. A nő megcsóválja a fejét, és a szájába veszi a cigit. A füst megtölti a hideg levegőt, és a cigaretta parázsló fénye felizzik a sötétben. A nő egy sietős slukk után a betonra dobja a cigit, és rátapos.

Folytatom az utamat. A levegő egyre hűvösebb lesz. Megint elhalad mellettem egy kocsi, mire a járda másik szélére húzódom. Ez a kocsi is fekete... Jobban szemügyre veszem, és rájövök, hogy ugyanaz a fényes fekete jármű halad mellettem, mint az előbb. Végigfut a hátamon a hideg, amikor lelassít és a kerekei szétlapítják a mellékutcán heverő szemetet.

Megszaporázom a lépteimet, és egy nagy konténer mögé húzódom, hogy minél messzebb legyek az idegentől. Sikerül leelőznom a kocsit.

Nem tudom, miért vagyok ilyen paranoiás ma este, amikor majdnem minden hétvégén ezt csinálom. Egy rémes köténybe bújok, megpusztilom apát, és kérek tőle pénzt a vonatjegyre. Ő a homlokát ráncolja, és azt mondja, hogy túl sok időt töltök egyedül, és hogy tovább kell lépnem, mielőtt az élet elszalad mellettem. Ha olyan könnyű lenne továbblépni, akkor nem öltöznék át ebbe a ruhába, nem gyűrném a ronda kötényt a táskámba, hogy hazafelé menet megint visszavegyem.

Továbblépni. Mintha az olyan egyszerű lenne. Molly, még csak tizenhét éves vagy. Vissza kell térned az életbe, mert elpazarlod a legszebb éveidet, mondogatja az apám. Én mindig bólogatok, mosolygok, és úgy

teszek, mintha egyetértének velem. Közben azt kívánom, hogy ne hasonlítgassa állandóan az ő veszteségét az enyémhez. Mert az a különbség, hogy az anyám itt akart hagyni minket.

Ma valahogy másképp érzem magam, talán azért, mert ugyanaz a férfi másodszor áll meg mellettem alig húsz perc leforgása alatt.

Futni kezdek, és a kátyús mellékutat magam mögött hagyva, a forgalmas utca felé igyekszem. Egy taxi rám dudál, amikor kiszaladok az úttestre. Gyorsan visszaugrok a járdára, és zihálva levegő után kapkodok.

Haza kell mennem. Most. A hideg levegő marja a tüdőmet. Körülnézek.

– Molly? Te vagy az, Molly Samuels? – kiált fel mögöttem egy női hang.

Megfordulok, és egy ismerős arcot pillantok meg. Annak a személynek az arcát, akit ma egyáltalán nem akartam látni. Legszívesebben futásnak erednék az ellenkező irányba, de ekkor találkozik a pillantásunk. Két barna bevásárlószatyrot cipel, és egyenesen felém tart.

– Mit keresel itt, ilyen későn? – kérdezi Mrs. Garret, és hátrasimítja az arcába hulló haját.

– Csak sétálok. – Megpróbálok lejjebb húzni a ruhát a combomon, amikor nem néz oda.

– Egyedül?

– Te is egyedül vagy – vágom rá.

A nő felsóhajt, és megigazítja az egyik szatyrot a kezében.

– Gyere, ülj be a kocsiba! – Azzal elindul a sarkon álló barna furgon felé.

Megnyomja a távirányító gombját, mire kinyílik az ajtó, én pedig vonakodva beszálok. Inkább vagyok itt Mrs. Garrettel és a véleményével, mint az utcán azzal a pasival, aki nem hajlandó elfogadni a visszautasítást.

A megmentőm beül a kormány mögé, és egy pillanatig maga elé bámul, mielőtt felém fordul.

– Tudod, nem viselkedhetsz így az egész hátralévő életedben. – A hangja erős, de a keze remeg a kormánykeréken.

– De én nem...

– Ne tégy úgy, mintha semmi sem történt volna. – A válasz elárulja, hogy nem áll szándékában finomkodni. – Egészen másképp öltözöl, mint régebben, és nem hiszem, hogy az apád örülne neki, ha meglátna. A hajad rózsaszín... Nem is hasonlít a természetes szőke hajadra. És itt sétálgatsz egyedül késő este. Tudod, nemcsak én vettelek észre. John, aki a gyülekezetembe jár, meglátott valamelyik este. Elmesélte nekünk mindenki előtt, hogy nézel ki.

– Én csak...

Mrs. Garret csak legyint a tiltakozásomra.

– Nem fejeztem be. Az apád szerint már nem is készülsz az Ohio State-re, pedig Curtisszel éveken át azt terveztétek, hogy mindketten oda fogtok járni.

Amikor kimondja ezt a nevet, mintha egy éles karddal belém hasítanának, és bezúznák azt a kemény páncélt, amit magam köré növesztettem. Az ürességet, amivel védem magam. A fia arca elárasztja az elmémet, és a hangja megtölti a fületem.

– Hagyd abba... – A fájdalom megbénít, és alig tudom kipréselni magamból a szavakat.

– Nem hagyom abba, Molly – jelenti ki Mrs. Garret.

Amikor ránézek, látom, hogy nagyon fel van dűlva. Mintha az elmúlt hat hónapban egyre csak gyűltek volna benne az érzelmek, és most bármelyik pillanatban kirobbanhatnak belőle.

– Curtis a *fiam* volt – folytatja. – Úgyhogy ne ülj itt, és ne tegyél úgy, mintha neked több okod lenne a fájdalomra, mint nekem. Elveszítettem a gyermekemet, az egyetlen fiamat, és most itt ülök, és nézem, ahogy elveszítem a drága kicsi Mollyt is, akit láttam felnőni... Ezért nem fogok tovább hallgatni. Tessék egyetemre járni, és elhúzni ebből a városból, ahogy Curtisszel terveztétek. Folytasd az *életet*. Mindnyájunknak ezt kell tennie. És ha én meg tudom tenni, akármilyen nehéz is, akkor te is képes leszel rá.

Mrs. Garret elhallgat, én pedig úgy érzem, mintha az elmúlt két percben csomókat kötött volna a gyomromra. Mindig csendes nő volt, inkább a férje beszélt sokat, de most nem tűnik olyan gyengének és törekenynek, mint korábban. A hangja nem lágy, mint máskor, hanem

kemény és elszánt. Nagy hatással van rám ez a változás, és megfájdul a szívem, ha arra gondolok, mi lett *belőlem*.

De én vezettem azt az autót.

Belementem, hogy én vezessem Curtis kisteherautóját aznap este, egy nappal a jogosítványom megszerzése előtt. Izgatottak voltunk, és nem tudtam ellenállni a mosolyának. Minden porcikámmal imádtam őt, és amikor meghalt, teljesen szétestem. Ő volt az én menedékem, és mellette biztos voltam abban, hogy nem fogom úgy végezni, mint az anyám. Nem leszek olyan nő, aki valami többre és nagyobbra vágyik, és nem elégszik meg azzal, hogy anya és feleség legyen egy gazdag kertvárosban. Anyám azzal töltötte a napjait, hogy festegetett és táncoltatott a nagy házunkban, dalokat énekelt, és megígérte nekem, hogy ki fogunk törni ebből a sivár kisvárosból. Nem itt fogunk meghalni... Egyszer meg fogom győzni az apádat, mondogatta mindig.

Az ígéretének csak a felét tartotta be, és két évvel ezelőtt, az éjszaka közepén elment. Úgy tűnik, nem bírta elviselni azt a szégyent, hogy csak anya és feleség. A legtöbb nő nem találná ezt olyan szégyenletes dolognak, de anya igen. Ő azt akarta, hogy mindenki rá figyeljen, és az emberek megismerjék a nevét. Engem hibáztatott, amikor ez nem történt meg, még ha próbálta is tagadni. Mindig szégyellt engem. Állandóan arra emlékeztetett, hogy mit tettem a testével. Számtalanszor elmesélte, milyen jól nézett ki, mielőtt megérkeztem. Úgy viselkedett, mintha én döntöttem volna el, hogy ennek az önző nőnek a méhében kezdek el növekedni. Egyszer megmutatta a hasán lévő hegeket, amiket én okoztam, és vele együtt szörnyülködtem a terhességi csíkok láttán.

Állítólag én akadályoztam meg abban, hogy hozzá méltó életet éljen, mégis állandóan ígérekkel szédített. Hatalmas, fényes városokról mesélt nekem, ahol a plakátokon ő szerepel majd.

Egyik este még azt hallgattam, milyen világot képzel el magának, aztán kora hajnalban a lépcső tetején állva néztem, ahogy a bejárati ajtó felé tart egy bőrröndöt húzva maga mögött. Káromkodott, és hátradobta a haját a válláról. Úgy volt öltözve, mintha állásinterjúra menne. Kisminkelte magát, és beszárította a haját. Legalább egy fél flakon hajlakkot magára fújhatott, hogy úgy álljon a frizurája. Izgatottnak és magabiztosnak tűnt, amikor megérintette és megigazította a haját.

Mielőtt kilépett az ajtón, körülnézett a gyönyörűen berendezett nappalijában, és olyan mosoly ragyogott az arcán, amit még sosem láttam rajta. Aztán becsukta az ajtót. Elképzelttem, hogy odakint boldogan neki-támaszkodik, és még mindig mosolyog, mintha a paradicsomba menne.

Nem sírtam, csak leosontam a lépcsőn, és megpróbáltam az emlékezetembe vésni, hogy nézett ki, és hogyan viselkedett. Emlékezni akartam minden beszélgetésre, minden ölelésre. Rájöttem, hogy az életem megint meg fog változni. A nappali ablakán át néztem, ahogy beszáll egy taxiba. Azt hiszem, mindig tudtam, hogy megbízhatatlan. Az apám félt elhagyni a várost, ahol felnőtt, és ahol egy nagyon jó állásban dolgozott, de száz százalékig megbízható volt.

Mrs. Garret óvatosan megérinti a rózsaszín hajamat.

– Akkor sem változtathatsz a történteken, ha rózsaszín ételfestékbe dugod a fejed.

Elmosolyodom a szavain, és azt válaszolom, ami először eszembe jut.

– Nem azért festettem be a hajam, mert láttam a fiadat a szemem előtt elvérezni! – csattanok fel, és eszembe jut, hogy a sötét rózsaszín hajfesték vérnek tűnt, amikor leöblítettem.

Ellököm a nő kezét. Igen, ezek kemény, nagyon kemény szavak, de *kicsoda ő, hogy megítéljen?*

Látom Mrs. Garret arcán, hogy elképzeli a fia szétroncsolódott testét, amely mellett két órán át ültem, mielőtt megérkezett volna a segítség. Megpróbáltam kikapcsolni a biztonsági övet, de hiába erőlködtem. Amikor a kocsi a korlátnak csapódott, úgy meghajlott a karosszériája, hogy a karomat sem tudtam megmozdítani. Pedig igyekeztem, és azzal sem törődtem, hogy az éles fém belevág a bőrömbé. A szerelmem nem mozdult meg, nem szólalt meg, én pedig sikoltoztam és kiabáltam. Kiabáltam vele, a kocsival, az egész világegyetemmel, miközben küszködtem, hogy megmentsem magunkat.

De a világegyetem elárult engem, és teljesen elsötétedett, amikor Curtis arca elsápadt, és a teste elernyed. Most már hálás vagyok, hogy nem sokkal a halála után elájultam, így nem kellett tovább néznom azt, ami lett belőle, és közben kétségbeesetten reménykedni, hogy valahogy újra életre kel.

Mrs. Garret halkán felsóhajt, és vezetni kezd.

– Megértem a fájdalmadat, Molly... Ha bárki megérti, az én vagyok. Én is küszködtem, és megpróbáltam kitalálni, hogyan folytassam az életem. De te olyasmiről teszed tönkre az életedet, amiről nem tehetsz.

Össze vagyok zavarodva, és az egyik kezemet végighúzom az ajtó kárpitján.

– Nem tehetek róla? Én vezettem a kocsit. – Most is hallok az összeroncsolódó karosszéria fémes hangját, amint a jármű előbb egy fának, majd egy korlátnak csapódott. Remegni kezd a kezem az ölemben. – A kezemben volt az élete, és én megöltem.

Curtis maga volt az élet. Okos volt, barátságos, és mindent szeretett. Örülni tudott még a legnevetségesebb, legegyszerűbb dolgoknak is. Én nem voltam olyan, mint ő. Sokkal cinikusabb voltam, főleg, miután az anyám lelépett. De ő mindig meghallgatott, amikor a haragom miatt ostobaságot csináltam vagy mondtam. A születésnapján segített az apámnak kitakarítani az anyám festőszobáját, miután én fekete festékekkel leöntöttem a képeket, amelyeket ránk hagyott. Nem kérdezte tőlem, miért kívántam többször is anyám halálát.

Sosem ítélte el, és a segítségével össze tudtam szedni magam, pedig erre egyedül képtelen lettem volna. Mindig úgy gondoltam, hogy neki köszönhetem majd, ha sikerül megbirkóznom az egyetemmel, és új barátokat tudok szerezni egy idegen városban. Nem szoktam eltitkolni, mi a véleményem az emberekről, ezért nehezen ment a barátkozás. Curtis mindig azt mondta, hogy nincs velem semmi baj, és úgy vagyok jó, ahogy vagyok. Szerinte én mániákusan őszinte voltam, és a kapcsolatainkban inkább ő játszáná a hazug szerepét. Tényleg úgy tett, mintha kedvelné a nagyképű, sznob, gazdag srácokat az iskolában. Mindig ő volt a kedves fiú, akit mindenki szeretett. Én voltam mellette a plusz egy fő. Olyan sokat voltunk együtt, hogy mindenki kezdett elviselni engem, és megszokta a tüskés természetemet. Curtis sármja valahogy kárpótolta őket. Ő volt az én mentségem a világ felé, mert úgy tűnt, hogy látott bennem valamit. Ő volt az egyetlen ember, aki mindig elfogadott és szeretett, de aztán ő is elhagyott engem. Az én hibám volt, ahogy abban is biztos vagyok, hogy az anyám azért ment el, mert ráunt a városra, az apám kiszámíthatóságára és a szőke hajú lányára.

Amikor a mosdó rózsaszín lett és a szőkeségem eltűnt a lefolyóban, vele együtt eltűnt a vágyam is, hogy valaha normális legyek.

– Az egyik ismerősömnnek komoly összeköttetései vannak Washingtonban. – Majdnem elfelejtettem, hol vagyok, mert az elmúlt tíz percben újra átéltem az életem minden rémes élményét. – Megkérdezhetem, hogy be tud-e juttatni egy jó iskolába. Szép arra a vidék. Zöld és buja. Már jócskán benne vagyunk az évben, de megpróbálom, ha van hozzá kedved.

Washington? Mi a fene van Washingtonban?

Megfontolom Mrs. Garret ajánlatát. Akarok egyáltalán egyetemre menni? Miközben a választ fontolgotom, hirtelen eszembe jut, hogy igenis el *akarok* menni ebből a rettenetes városból. Talán igent kéne mondanom. Fiatalabb koromban sokszor gondoltam más városokra. Anya sokat mesélt Los Angelesről, ahol mindennap tökéletes az idő. Beszélt New Yorkról, ahol az utcák mindig tele vannak emberekkel. És mesélt azokról a fényes nagyvárosokról, ahol élni akart. Ha ő el tudta volna viselni ezeket a helyeket, akkor én is elviselem Washingtont.

De nagyon messze van, az ország másik végében. Az apám egyedül maradna itt... Bár talán ez jót is tenne neki. Már alig vannak barátai, mert mindig értem aggódik, és megpróbál rávenni, hogy legyek boldog. A saját élete miatt már nem is aggódik. Talán segítene neki, ha elmennék egyetemre. Talán visszazökkenne az élete a régi, normális kerékvágásba.

Lehet, hogy barátokat is tudnék szerezni. A rózsaszín hajam nem lenne olyan riasztó egy nagyvárosban, ahol az emberek nyitottabbak. És a lányok nem tartanák fenyegetőnek a kihívó ruháimat.

Mindent újrakezdhetnék, és Mrs. Garret büszke lehetne rám.

Curtisnek is adhatnék valamit, amire büszke lenne.

Lehet, hogy pont Washingtonra van szükségem.

Miközben itt ülök a szeretett és elveszített fiú anyja mellett, megfogadom, hogy összeszedem magam.

Washingtonban nem vonatozok ki a sötét külvárosba.

Nem rágódok a múlton.

Nem hagyom el magam.

Csak olyasmit csinállok, ami előremozdítja a jövőmet – és útközben nem érdekel senkinek sem a véleménye.